

" মৰমৰ সন্তানসকল - এতিয়া ঘোৰ অন্ধকাৰ , ভয়ানক ৰাতি সম্পূৰ্ণ হৈ আহিছে , তোমালোক দিনলৈ যাব লাগিব , এয়া ব্ৰহ্মাৰ বেহদৰ দিন আৰু ৰাতিৰে কাহানী "

প্ৰশ্ন: চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি প্ৰাপ্ত কৰাৰ বা হীৰা তুল্য জীৱন গঢ়াৰ আধাৰ কি?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- সঁচা গীতা। যি শ্ৰীমত ভগৱানুৱাচ হয়। পিতাই তোমালোকক সন্মুখত যি নিৰ্দেশ দি আছে এয়া হৈছে সঁচা গীতা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তিৰ পদ প্ৰাপ্তি হয়। তোমালোক হীৰা তুল্য হৈ যোৱা। সেই গীতাৰ দ্বাৰাতো ভাৰত কড়ি তুল্য হৈ পৰিছে কিয়নো পিতাক পাহৰি গীতাক খণ্ডিত কৰি দিলে।

গীত: * গীত :- নিশাৰ পথিক ভাগৰি নপৰিবা (ৰাত কে ৰাহি থক মত জানা ...)

ও ঠ ম শান্তি। এতিয়া এই গীতটি তোমালোক সন্তানসকলে ৰচা নাই। এয়াতো কথাছবি নিৰ্মাণ কৰা সকলে বহি ৰচিছে। অৰ্থতো একোৱে বুজি নাপায়। প্ৰত্যেকতো কথাৰ যথার্থ অৰ্থ নজনাৰ কাৰণে অনর্থ হৈ যায়। গায়ন কৰে, কিন্তু একো বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে শ্ৰীমত প্ৰাপ্ত কৰিছা। কাৰ? ভগৱানৰ। ভগৱানকেই ভক্তই নাজানে গতিকে সেই ভক্তসকলৰ সংগতি কেনেকৈ হ'ব পাৰে। ভক্তসকলৰ ৰক্ষক হৈছে ভগৱান। সুৰক্ষা বিচাৰে, নিশ্চয় কিবা দুখ আছে। আমাক ৰক্ষা কৰক। বহুত গায়ন কৰে কিন্তু ভগৱান কোন হয়, কাৰ পৰা সুৰক্ষা দিয়ে, সেয়া একোৱে নাজানে। ভক্ত অথবা সন্তানে নিজৰ পিতাক নজনা কাৰণে কিমান দুখী হৈ পৰিছে। এতিয়া ইয়াৰ অৰ্থ তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা। এতিয়া হৈছে ঘোৰ অন্ধকাৰ ভয়ানক ৰাতি, আধাকল্পৰ ৰাতি। কোনো বিদ্বান, আচাৰ্য, পণ্ডিতে নাজানে যে ৰাতি বুলি কাক কোৱা হয়। এনেয়েতো জন্তুয়েও জানে যে ৰাতি শোৱাৰ সময়, দিন জাগৰণৰ সময় হয়। পক্ষীয়েও ৰাতি শোৱে। ৰাতিপুৱালেই উৰিব ধৰে। সেই দিন-ৰাতিতো গতানুগতিক। এয়া ব্ৰহ্মাৰ বেহদৰ ৰাতি আৰু বেহদৰ দিন। বেহদৰ দিন হৈছে সত্যযুগ-ত্ৰেতা আৰু দ্বাপৰ-কলিযুগ হৈছে ৰাতি। আধা-আধা লাগে নহয় জানো। দিনৰ আয়ুসো 2500 বছৰ। এই দিন-ৰাতিৰ বিষয়েতো কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যে এতিয়া ৰাতি পুৱায় অৰ্থাৎ 84 জন্ম পূৰা হয় অথবা নাটকৰ (ড্ৰামা) চক্ৰ পূৰা হয় আকৌ দিন আৰম্ভ হয়। ৰাতিক দিন আৰু দিনক ৰাতি বনাওঁতা কোন, এইটো কোনেও নাজানে। ভগৱানকেই নাজানে গতিকে এই সকলো কথা কেনেকৈ জানিব। মনুষ্যই পূজা কৰে কিন্তু বুজি নাপায় যে এওঁ কোন হয়, কাৰ পূজা আমি কৰি আছোঁ। পিতাই বহি লৈ বুজাইছে যে - প্ৰথমে-প্ৰথমে মুখ্য কথা হ'ল গীতাক খণ্ডিত কৰাতো। কয় যে শ্ৰীমত ভাগৱত গীতা। গীতাৰ পতি হৈছে ভগৱান, অন্য কোনো মনুষ্য হ'ব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰকো দেৱতা বুলি কোৱা হয় আৰু সত্যযুগৰ মনুষ্যক দৈৱী গুণধাৰী বুলি কোৱা যায়। দৈৱী ধৰ্মৰ শ্ৰেষ্ঠাচাৰী লোকসকলক দৈৱী গুণধাৰী বুলি কয়। ভাৰতৰ মনুষ্যসকল শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল। তেওঁলোকেই আকৌ আসুৰী (অৱ)গুণধাৰী হৈ পৰিল। মুখ্য ধৰ্ম শাস্ত্ৰ চাৰিখন। অন্য কোনো ধৰ্ম শাস্ত্ৰ নাই। যদি আছেও তেন্তে বহুত সৰু-সৰু মঠ স্থাপনা কৰিছে। যেনেকৈ সন্যাসীসকলৰ মঠ, বৌদ্ধীসকলৰ মঠ। বুদ্ধই বৌদ্ধধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। তেওঁলোকে ক'ব আমাৰ অমুক ধৰ্ম শাস্ত্ৰ আছে। এতিয়া ভাৰতবাসীৰ ধৰ্ম শাস্ত্ৰ এখনেই। সত্যযুগী দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ এখনেই, যাক শ্ৰীমত ভাগৱত গীতা বুলি কোৱা হয়। গীতা হৈছে মাঁ, যাৰ ৰচয়িতা হ'ল পৰমপিতা পৰমাত্মা। কৃষ্ণৰ আত্মাই যেতিয়া 84 জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰে তেতিয়া পুনৰ গীতাৰ ভগৱান, জ্ঞান সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা সহজ ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান শিকি উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰে। এনেকুৱা উচ্চতকৈও উচ্চ ধৰ্ম শাস্ত্ৰক খণ্ডিত কৰি দিলে। যাৰ কাৰণে ভাৰত কড়ি তুল্য হৈ পৰিল। এয়াও ড্ৰামাত এটা ভুল, মিয়ে গীতাক খণ্ডিত কৰি দিলে। পিতাই এতিয়া যি সঁচা গীতা শুনাই আছে সেয়া প্ৰকাশিত হ'ব লাগে। সঁচা গীতা চৰকাৰে মুদ্ৰিত কৰিব লাগে। এয়া হ'ল শ্ৰীমত ভগৱানুৱাচ। সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাই নিৰ্দেশ দিয়ে – চমুকৈ ভাল দৰে লিখিব লাগে। তোমালোকে জানা যে সঁচা গীতাৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত হৈ যায়। পিতাৰ হৈ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। বীজ, বৃক্ষ আৰু ড্ৰামাৰ চক্ৰক বুজাব লাগে, গায়নো কৰে যে সত্যযুগৰ আদি সত্য, হয়ো সত্য, সত্যই হৈ থাকিব। বৃক্ষক জনাতো সহজ। ইয়াৰ বীজ ওপৰত আছে, এয়া হৈছে বিভিন্ন ধৰ্মৰ বৃক্ষ। ইয়াত সকলো আহি গ'ল। বাকী সৰু-সৰু ঠাল-ঠেঙুলীতো অনেক আছে, মঠ-পন্থ বহুত আছে। ভাৰতৰ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছে, সেয়া কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল? ভগৱানে। কোনো মনুষ্যই কৰা নাছিল। শ্ৰীকৃষ্ণতো দৈৱী গুণধাৰী মনুষ্য আছিল, তেওঁ 84 জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰি এতিয়া অন্তিম জন্মত আছে। সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী, বৈশ্যবংশী হৈ হৈ কলা কম হৈ গৈ থাকে। সূৰ্যবংশী ৰাজধানী যি সত্যযুগত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল সেয়া কলিযুগত এতিয়া ব্ৰষ্টাচাৰী হৈ পৰিল। এতিয়া আকৌ শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ আছে।

তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে উচ্চতকৈও উচ্চ ভূমিকা কাৰ হ'ব? এতিয়া তোমালোকে জানি গ'লা। মুখ্য হৈছেই শিৱক নমন (শিৱাই নমঃ), তেওঁৰ যি মহিমা সেয়া ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ কাৰণে গায়ন কৰা নহয়। ৰাষ্ট্ৰপতিৰ (President) মহিমা প্ৰধানমন্ত্ৰীক (Prime Minister) অথবা অন্য কাৰোবাক দিব জানো? নিদিয়। বেলেগ-বেলেগ উপাধি থাকে নহয় জানো। সকলো এটাইতো হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰো এতিয়া বুদ্ধি প্ৰাপ্ত হৈছে। তোমালোকে জানা যে যীশুখ্ৰীষ্টইও নিজৰ খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। আত্মাতো হৈছে বিন্দু স্বৰূপ। সেই আত্মাত ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি আকৌ পুনৰ জন্ম লৈ পালনা কৰি সত্য-ৰজা-তমোলৈ আহিব লাগে। পিছলৈ গোটেই বৃক্ষৰ জৰ্জৰিত অৱস্থা হ'বই লাগিব। প্ৰত্যেকেই কিমান সময়ৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। বুদ্ধিই কিমান সময় পালনা কৰিব - এয়া তোমালোকে জানা। ভিন্ন-ভিন্ন নাম ৰূপত জন্ম লৈ থাকে। এতিয়া বাবাই তোমালোকৰ বুদ্ধি কিমান বিশাল কৰি তুলিছে। কিন্তু কোনোৱেতো শিৱবাবাক স্মৰণো কৰিব নোৱাৰে। বেহদৰ পিতা বেহদ স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। এইটোও তোমালোকে বুজাব নোৱাৰা। বাবাই বহুত বাৰ বুজাইছে, আত্মাত অবিদ্যমানী ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি আকৌ অন্য এটা ল'ব লাগে। কিমান গুঢ় কথা হয় বুজিবৰ কাৰণে। যিয়ে স্কুলত সদায় পঢ়ে, তেওঁহে বুজিব। কোনোৱেতো গৈ-গৈ ভাগৰি পৰে। গায়নো কৰে তুমি মাত-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ... পিতাই কয় মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ অপাৰ সুখ দিবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰাই আছোঁ। তোমালোক ভাগৰি নপৰিব। ইমান উচ্চতকৈও উচ্চ পঢ়া পঢ়িবলৈ তোমালোকে এৰি দিয়া। কোনেওতো পঢ়া এৰি আকৌ বিকাৰলৈও গুছি যায়। যেনেকুৱা আছিল তেনেকুৱা হৈ যায়। গৈ-গৈ অধঃপতিত হৈ গ'লে আৰু কি হ'ব। যদিও তাত সুখত থাকে কিন্তু পদৰ ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্যতো আছে নহয় জানো। ইয়াত সকলো দুখী। তাত ৰজা-প্ৰজা সকলো সুখী। তথাপিও পদতো উচ্চ ল'ব লাগে নহয়নে। পঢ়া এৰি দিলে তেতিয়া মাতা-পিতাই ক'ব তুমিতো যোগ্য নহয়। পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ-লৈ কিছুমান সন্তান ভাগৰি পৰে। আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে মায়াই প্ৰহাৰ কৰি দিলে তেতিয়া আকৌ উভতি যায়। যি জমা কৰিছিল সেয়া নোহোৱা হৈ যায়। বাকী কি হ'ব? স্বৰ্গলৈ যাব, কিন্তু একেবাৰে সাধাৰণ প্ৰজা হ'বগৈ। পিতাই কয় যে মোৰ হৈ পিছত ভাগৰি গৈ বহি গ'লে বা বিশ্বাসঘাতক হৈ গ'লে প্ৰজাৰ ভিতৰত চণ্ডাল হ'বাগৈ। সকলোৰে প্ৰয়োজন নহয় জানো। স্বৰ্গৰ মালিক হৈ-হৈ যদি পঢ়া এৰি দিয়ে তেন্তে তেওঁৰ নিচিনা মহান মূৰ্খ দুনিয়াত কোনো নাই। লিখেও যে তুমি মাত-পিতা মই তোমাৰ সন্তান, তোমাৰ কৃপাতেই স্বৰ্গৰ অপাৰ সুখ পাওঁ। কৃপা কৰা। পিতাই কয় কৃপাৰ কথাই নাই। মই শিক্ষক হওঁ, পঢ়াম, পুৰুষাৰ্থ তোমালোকে কৰা, ভাল নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ। বাকী মই জানো সকলোৰে ওপৰত আশীৰ্বাদ কৰিম। তোমালোক যোগত থাকা তেতিয়া শক্তি প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব। সকলোৱে জানো সিংহাসনত বহিব। এজনে আনজনৰ শিৰৰ ওপৰত বহিব নেকি। গতিকে ধৰ্ম মুখ্য হৈছেই ৪টা, শাস্ত্ৰও ৪ খন। তাৰ ভিতৰত মুখ্য হৈছে গীতা। বাকী সকলো তাৰ সন্তান হয়। উত্তৰাধিকাৰতো মাতা-পিতাৰ পৰাহে পোৱা যায়। এতিয়া পিতাই সন্মুখত বুজাই আছে। কেৱল গীতা পঢ়িলেই জানো ৰজাও ৰজা হৈ যাব। বাবাইতো গীতা পঢ়িছিল। কিন্তু তাৰ পৰা একোৱেই লাভ নহয়। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ, তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে। এতিয়াতো তোমালোকৰ মাজত কোনো কলা, কোনো গুণ নাই। গায়নো কৰে মই নিৰ্গুণৰ মাজত কোনো গুণ নাই, আপুনিয়োই দয়া কৰক..... আমাক আকৌ ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ কৰি তোলা। যি আমি আছিলো আকৌ তেনেকুৱাকৈ গঢ়ি তোলা। এতিয়া তোমালোকে জানা যে পিতা সন্মুখত আহি বুজাই আছে। এটা নিৰ্গুণ সংস্থাও বনাই দিছে। নিৰ্গুণ নিৰাকাৰৰ অৰ্থও নাজানে। শিৱৰতো আকাৰো আছে। যাৰ নাম আছে, গতিকে নিশ্চয় সেইটো থাকিবও নহয় জানো। আত্মা ইমান সূক্ষ্ম, তাৰো নাম আছে। ব্ৰহ্ম মহতত্ত্ব, য'ত আত্মাসকল নিবাস কৰে, সেয়াও নাম নহয় জানো। নাম-ৰূপ নথকা কোনো বস্তুতো নাথাকে। ভগৱানক কয় নাম-ৰূপহীন, আকৌ তেওঁক সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে। এয়া কিমান ডাঙৰ ভুল। মনুষ্যই যেতিয়া এই কথাবোৰ বুজিব তেতিয়াহে নিশ্চয় কৰিব। বাবা আমি আপোনাক জানিলো। কল্পই-কল্পই আপোনাৰ পৰা ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ আহিছোঁ। এনেকুৱা নিশ্চয় যেতিয়া হ'ব তেতিয়াহে পঢ়িব পাৰিব। ইয়াৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাল আৰু পাহৰি যায় সেয়েহে প্ৰথমতে-লিখাই ল'ব লাগে যথাযথ শিৱবাবা আহিছে - ৰাজযোগ শিকাৰৰ কাৰণে। এনেকৈ লিখিও দিয়ে তথাপিও নপঢ়ে। তেজেৰেও লিখি দিয়ে। কিন্তু আজি নাই, ময়া কিমান যে তীক্ষ্ণ। পিতাই কিমান বুজাই। তোমালোকৰ বিহংগ মাৰ্গৰ সেৱা তেতিয়া হ'ব যেতিয়া এনেধৰণে চিঠি লিখিব। তোমালোকৰ শক্তি সেনাও ক্ৰমানুসৰি হোৱা। কোনোবা মুখ্য কমাণ্ডাৰ, কোনোবা কেপ্তেইন, কোনোবা আকৌ মেজৰ। কোনোবা চিপাহীৰ লগত বোজা উঠোৱাও আছে। গোটেই সেনা আছে। বাবাইতো পুৰুষাৰ্থ কৰাৰ নহয় জানো। প্ৰত্যেকেই পুৰুষাৰ্থ কৰিলে বুজা যায় যে - এওঁ ৰজা-ৰাণী হ'ব বা ভাল ধনৱান প্ৰজালৈ যাব, এওঁ সাধাৰণ প্ৰজালৈ যাব, এওঁ দাস-দাসী হ'ব। এয়াতো একেবাৰে সহজ বুজিব কাৰণে। গতিকে প্ৰথমে মুখ্য কথাটোত প্ৰাধান্য দিব লাগে। বাবাই কিমান উচতনি দিয়ে মহাৰথী সকলক। গতিকে বিহংগ মাৰ্গৰ সেৱাৰ কাৰণে বিচাৰ চলিব লাগে। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।

আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(1) পঢ়াত ভাগৰিব নালাগে। উচ্চতকৈও উচ্চ পঢ়া নিতৌ পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগে।

(2) বিহংগ মাৰ্গৰ সেৱা কৰাৰ উপাই উলিয়াব লাগে। যোগত থাকি পিতাৰ পৰা শক্তি ল'ব লাগে। কৃপা, আশীৰ্বাদ বিচাৰিব নালাগে।

বৰদান: ব্ৰাহ্মণ জীৱনত প্ৰসন্নতাৰ বৰদানক সদায় স্থায়ী কৰি ৰাখোঁতা মহান আত্মা হোৱা
ব্ৰাহ্মণ জীৱনত প্ৰসন্নতাই হৈছে জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ, সদায় প্ৰসন্ন হৈ থকাতোৱেই মহানতা। যিয়ে এই
প্ৰসন্নতাৰ বৰদানক স্থায়ী কৰি ৰাখে তেৱেঁই মহান হয়। গতিকে প্ৰসন্নতা কেতিয়াও হেৰুৱাব নালাগে।
সমস্যাতো আহিব আৰু যাব কিন্তু প্ৰসন্নতা যাতে নাযায় কিয়নো সমস্যা, পৰ-স্থিতি হয়, আনৰ ফালৰ পৰা
আহিছে, সেয়াতো আহিব, যাব। প্ৰসন্নতা নিজৰ বস্তু, নিজৰ বস্তু সদায় লগত ৰাখে সেয়েহে লাগিলে শৰীৰো
গুছি যাওক কিন্তু প্ৰসন্নতা যাতে নাযায়। প্ৰসন্নতাৰে শৰীৰো যদি ত্যাগ কৰা যায় তেন্তে আকৌ নতুন সুন্দৰ
শৰীৰ পোৱা যাব।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- বাপদাদাৰ অন্তৰৰ শুভেচ্ছা ল ' ব লৈ হ ' লে অনেক কথাক নাচাই অথক সেৱাত উপস্থিত
থাকা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!